

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: L. V.

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Čechtickým
sídlem Dr. Milady Horákové 580/7, Liberec

proti
žalovanému:

Česká komora autorizovaných inženýrů a techniků činných ve
výstavbě
sídlem Sokolská 1498/15, Praha 2
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Sadílkem
sídlem Štěpánská 39, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020 č. R1406-12

takto:

- I. Rozhodnutí shromáždění delegátů České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě ze dne 15. 10. 2020 č. R1406-12 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Čechtického, advokáta.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl podání žalobce posouzené jako odvolání proti rozhodnutí představenstva České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě ze dne 20. 11. 2014, č. R 1406-12 (dále jen „rozhodnutí I.stupně“), kterým žalovaný nepřipustil obnovu řízení ve věci pozastavení autorizace udělené žalobci pro obor „Pozemní stavby“ do doby přezkoušení jeho odborné působnosti, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím představenstva žalované ze dne 21. 11. 2013, č. R1305-4.

Žaloba

1. Žalobce shrnul průběh řízení. Namítal, že rozhodnutí č. R1305-4, jímž žalobci byla pozastavena autorizace s odkazem na ust. § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, trpělo zcela zásadními vadami. Odůvodnění rozhodnutí bylo velmi vágní a činilo rozhodnutí nepřezkoumatelným. Důvodem rozhodnutí měla být skutečnost, že žalobce nevykonával činnost, pro kterou mu byla autorizace udělena po dobu delší pěti roků, v odůvodnění však chybělo vysvětlení, jakým způsobem došel správní orgán k tomuto závěru a o jaká zjištění tento závěr opírá. Rozhodnutí obsahovalo nesprávné poučení o tom, že je konečné a není řádný opravný prostředek. Žalobci nebyl dán v řízení prostor k vyjádření a bylo mu odíráno nahlédnout do spisu vedeného v tomto řízení, a to i po vydání rozhodnutí, žalobce tak vůbec nebyl schopen zjistit, z jakých podkladů správní orgán při vydání rozhodnutí vycházel a neměl tak dostatek informací k účinné obraně. Poprvé bylo žalobci umožněno seznámit se s některými listinami až dne 2.7.2014, nešlo však o řádně vedený spis. Byly mu předloženy pouze listiny, z nichž bylo zřejmé, že neobsahuje žádný důkaz prokazující tvrzení žalované, že by žalobce nevykonával činnost, pro níž mu byla autorizace přidělena minimálně po dobu 5 let před vydáním rozhodnutí.
2. Rozhodnutí č. R1305-4 ze dne 21.11.2013 bylo vydáno, aniž by byl žalobce o zahájení řízení jakkoli vyrozuměn, a aniž by bylo vyčkáno na jeho vyjádření. Žalobci nebyla stanovena k vyjádření žádná lhůta, ani mu nebylo sděleno, kdy by v řízení mělo být vydáno rozhodnutí. Následně bylo ve věci rozhodnuto a později došlé vyjádření žalobce bylo bez dalšího pouze přiloženo, dokonce bez doložených důkazů o provádění činnosti, pro kterou byla žalobci autorizace udělena. Každé správnímu orgánu později došlé důkazy musí být považovány za důvod pro obnovu řízení, neboť žalobci fakticky v řízení nebylo umožněno předložit jakékoli důkazy, na jejichž základě by představenstvo žalovaného mohlo ve věci rozhodnout. Žalobce došel k závěru, že žalovaný fakticky žádný spis dokumentující řízení završené rozhodnutím o pozastavení autorizace nevedl, a proto trval na jeho kompletním předložení. Tomu bylo vyhověno až dne 26.1.2015, kdy žalobce mohl poprvé nahlédnout do spisu s označením sp. zn. Spr 2/2013. Až na základě seznámení se se spisem Spr 2/2013 dne 26. 1. 2015 nabyt žalobce jistotu, že jsou dány důvody pro obnovu řízení. Do té doby si nemohl být zcela jist tím, co vlastně správní orgán při svém

rozhodování hodnotil a zda tedy jsou dány důvody pro obnovu či nikoli. Úvahy žalovaného, že žalobce nepodal návrh na obnovu řízení včas, jsou tak bezpředmětné.

3. Na podnět žalobce k zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.10.2014 žalovaný reagoval rozhodnutím R1406-12 ze dne 20.11.2014, jímž odmítl návrh žalobce na obnovu řízení s odůvodněním, že návrh nebyl podán v objektivní tříleté prekluzivní lhůtě běžící od právní moci rozhodnutí, ani do uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty stanovené k podání takového návrhu. Za další důvod nepřipuštění obnovy řízení žalovaná označila skutečnost, že z odůvodnění návrhu samotného mělo být zřejmé, že se žalobce nedovolával žádného nového důkazu, které by mu měly být známy v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce žalobou napadl rozhodnutí R1406-12 ze dne 20.11.2014, přičemž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 12. 2019, č.j. 3 As 313/2017-36 postoupil věc k vyřízení žalovanému jako odvolání s odůvodněním, že poučení napadeného rozhodnutí obsahuje nesprávné poučení že proti rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek. Shromáždění delegátů rozhodlo o správním žalobě jako o včasné podané odvolání až dne 15. 10. 2020, přičemž odvolání zamítlo. Rozhodnutí odůvodnilo tak, že žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí subjektivní lhůty 3 měsíců, v odvolacím řízení žalobce údajně nepředložil žádné nové skutečnosti ani nenavrhoval provedení nových důkazů obnovy, tedy nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovali v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými ani nebylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení. S tímto odůvodněním žalobce nesouhlasí. Je to naopak žalovaný, který do současné doby nepředložilo jediný relevantní důkaz o tom, že by žalobce po dobu pěti let před napadeným rozhodnutím nevykonával činnost, na kterou mu byla autorizace udělena. Žalobce naopak doložil řadu důkazů o tom, že takovou činnost prováděl průběžně a byl připraven tuto skutečnost doložit dalšími důkazy. Představenstvo ČKAIT vydalo zcela nepodložené a neodůvodněné rozhodnutí, přičemž žalobci znemožnilo účinně se bránit tím, že žalobci neumožnilo nahlédnout do spisu, aby mohl zjistit, které z jím předaných důkazů byly do spisu založeny a jak byly správním orgánem posouzeny.
5. Dle žalobce je namístě, aby se soud v první řadě zabýval otázkou, zda původní správní rozhodnutí Představenstva ČKAIT o pozastavení autorizace žalobce č. R1305-4, jakož i řízení, které bylo rozhodnutím završeno, netrpělo natolik zásadními vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu, a které činí rozhodnutí zjevně vnitřně rozporným, tak jak je uvedeno v ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu, což je důvodem pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí soudem podle soudního řádu správního. Důvod nicotnosti žalobce spatřuje v tom, že žalovaný v rozhodnutí neuvedl a do spisu nezaložil žádný relevantní důkaz o tom, že žalobce neměl po dobu minimálně 5 let před vydáním rozhodnutí vykonávat činnost, pro níž mu byla autorizace poskytnuta, žalovaný žalobce nevyrozuměl o zahájení řízení, neposkytl mu lhůtu k vyjádření, přičemž vydal rozhodnutí dříve, než obdržela informace a důkazy od žalobce, žalovaný neumožnil žalobci účinnou obranu, když mu následně odpírala nahlédnout do spisu, a to ještě dlouho po vydání rozhodnutí, žalovaný žalobce uvedla v omyl tím, že jej v rozhodnutí nesprávně poučila o tom, že jde o rozhodnutí konečné, proti němuž není řádný opravný prostředek.
6. Nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřuje v tom, že žalovaný se nevypořádal s argumentací žalobce uvedenou v žalobě (odvolání) ze dne 2.2.2015, zejména s námitkou absence splnění zákonné povinnosti žalované dané ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu, které

správnímu orgánu ukládá, aby v případě, že podání nemá předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomohl správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzval k jejich odstranění a poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu. Jestliže v podnětu k obnově/přezkumu řízení žalobce uvedl, že disponuje řadou dalších důkazů, včetně důkazů nových, které nemohl uplatnit v původním řízení, o tom, že činnost, pro níž mu byla autorizace udělena, vykonával, pak bylo zákonnou povinností žalované žalobce vyzvat k předložení takových důkazů. Žalovaná tuto zákonnou povinnost nesplnila, podnět k obnově řízení odmítla. Stejně tak žalovaná postupovala v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, které správnímu orgánu ukládá postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný zrekapituloval průběh řízení a uvedl, že v důsledku rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo nutné považovat správní žalobu, kterou žalobce podal v roce 2015 za včasné podané odvolání ke shromáždění delegátů žalované proti rozhodnutí R1406-12. O tomto podání bylo rozhodnuto rozhodnutím shromáždění delegátů. Rozhodnutí shromáždění delegátů rozhodlo v souladu se zákonem, když zamítlo odvolání proti rozhodnutí R1406-12 s odůvodněním, že žalobce neuplatnil ani jednu námitku včas, neboť žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí subjektivní lhůty 3 měsíců, zároveň v řízení před žalovanou netvrdil existenci nových skutečností ani nenavrhoval provedení konkrétních nových důkazů, tedy že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými ani nebylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení. Žalovaný zdůrazňuje, že ani jeden z údajných důkazů v rámci řízení o povolení obnovy nebyl dostatečně individualizován, ani k těmto důkazům nebylo uvedeno nezbytné tvrzení, z jakého důvodu nemohly být uplatněny v rámci řízení o pozastavení autorizace. Z výše uvedených důvodů nebylo možné návrhu žalobce na obnovu řízení vyhovět.
8. Argumentaci žalobce, že představenstvo nepředložilo jediný relevantní důkaz o tom, že žalobce po dobu 5 let před napadením rozhodnutí nevykonával činnost, pro níž mu byla autorizace udělena, je lichá, neboť se nevztahuje k napadenému rozhodnutí, tj. k rozhodnutí shromáždění delegátů. Pokud žalobce považoval rozhodnutí o pozastavení autorizace za nesprávné, měl takové rozhodnutí napadnout správní žalobou ve smyslu ust. 65 s.ř.s. Vzhledem k výše uvedenému, jakož i k tomu, že shromáždění delegátů rozhodovalo jako odvolací orgán proti rozhodnutí R1406-12 (o nepřipuštění obnovy řízení), nikoliv jako odvolací orgán proti rozhodnutí o pozastavení autorizace, jsou tedy dle názoru žalované výše uvedené námitky nepodstatné, neboť se netýkají předmětu žaloby.
9. K tvrzené nicotnosti žalovaný uvádí, že předmětem řízení je rozhodnutí shromáždění delegátů nikoliv rozhodnutí o pozastavení autorizace, přičemž rozhodnutí shromáždění delegátů ani rozhodnutí o pozastavení autorizace netrpí takovými vadami, které by umožnily vyslovení nicotnosti tak, jak uvádí správní řád.

Replika žalobce

10. Žalobce v replice namítl, že lhůta pro obnovu řízení byla dodržena. Rozhodnutí R1305-4 ze dne 21.11.2013 nikdy nenabýlo právní moci, neboť obsahovalo vadné poučení o nepřípustnosti opravného prostředku. I kdyby Rozhodnutí R1305-4 nabylo právní moci jeho doručením žalobci, jak tvrdí žalovaná, byla by nepochybně objektivní tříleté lhůta pro návrh na obnovu řízení dodržena, jestliže byl podnět k obnově řízení podán dne 13.10.2014 a zároveň byla dodržena i subjektivní tříměsíční lhůta, neboť žalobce první indicie o tom, že by mohl být dán důvod k obnově řízení získal až dne 2.7.2014, kdy byl seznámen s listinami, které měly být podkladem Rozhodnutí R1305-4, jistotu ohledně oprávněnosti nároku na obnovu řízení však žalobce nabyl až dne 26.1.2015, kdy mu byl předložen spis sp.zn. Spr 2/2013, z jehož obsahu byla seznatelná účelová manipulace s podklady pro Rozhodnutí R1305-4, z nichž část byla zjevně do spisu zařazena dodatečně a část dokladů zásadního významu z data před vydáním napadeného rozhodnutí ve spisu chybí.

Obsah spisu

11. Z návrhu Dozorčí rady žalovaného ze dne 17. 10. 2013 vyplývá, že Dozorčí komise žalovaného při disciplinárním šetření provedla kontrolu deníku žalobce dne 12. 9. 2012 a zjistila v něm pouze dva záznamy, první z 12. 12. 1997 a poslední z 06/1998. Dozorčí rada žalovaného dospěla k závěru, že žalobce více než pět let nevykonával činnost, pro kterou mu autorizace byla udělena. Při jednání žalobce ve svém prohlášení sdělil, že činnost autorizované osoby nevykonává a pokud bude mít problémy, vystoupí z ČKAIT. Emailem ze dne 24. 10. 2013 byl žalobce vyzván k vyjádření se k výše uvedeným skutečnostem. Dne 30. 10. 2013 byl vyhotoven přípis adresovaný žalobci oznamujícím mu projednání případu Dozorčí radou dne 17. 10. 2013. Současně oznamuje, že zasedání Představenstva žalovaného se koná 21. 11. 2013 od 10. hodin.
12. Rozhodnutím představenstva žalovaného ze dne 21. 11. 2013 č. R 135-4 byla žalobci udělena autorizace pro obor Pozemní stavby podle ust. § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu povolání autorizovaných architektů“), pozastavena do doby přezkoušení odborné způsobilosti podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů. Toto rozhodnutí obsahovalo poučení o tom, že proti rozhodnutí není žádný řádný opravný prostředek.
13. Dne 26. 11. 2013 byl žalovanému doručen přípis žalobce ze dne 22. 11. 2013. V tomto mimo jiné uvádí, že na email ze dne 24. 10. 2013 několikrát reagoval. Sdělil, že činnost autorizované osoby dle svého názoru vykonává jako zaměstnanec společnosti poskytující poradenství v oboru stavebnictví, jejímž je zároveň jednatelem. Při své práci razítko autorizované osoby nepoužívá, jelikož to nikdo z obchodních partnerů nevyžaduje. K tomuto přípisu byly přiloženy přílohy, kterými žalobce dokládal, že vykonává činnost v oboru stavebnictví a výroby stavebních hmot.
14. Přípisem ze dne 13. 10. 2014 podal žalobce podnět ke zrušení rozhodnutí o pozastavení autorizace č. R 1305-4. Žalobce byl žalovaným poučen, že ve věci nelze postupovat

navrhovaným postupem, ale že lze jeho návrh chápat jako žádost o obnovu řízení. Žalobce byl dotázán, zda s takovým postupem souhlasí, na což žalobce reagoval s tím, že souhlasí s tím, aby byl podnět chápán jako iniciace obnovy řízení. Dne 20. 11. 2014 vydalo představenstvo žalovaného rozhodnutí č. R 1406-12, kterým rozhodla, že se obnova nepřipouští. Návrh na obnovu byl podán po uplynutí subjektivní tříměsíční doby a z textu návrhu je zřejmé, že se účastník nedovolává žádného nového důkazu, který by měl být proveden a ve své argumentaci uvádí pouze takové skutečnosti, které mu byly známy v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí. V poučení o opravných prostředcích je uvedeno, že toto rozhodnutí je konečné a řádný opravný prostředek není.

15. Dne 23. 2. 2015 žalobce přípisem požádal o zpřístupnění spisů na den 12. 3. 2015. K nahlížení do spisu došlo dne 18. 3. 2015.
16. Žalobce napadl rozhodnutí žalované R1406-12 správní žalobou, která byla Městským soudem rozsudkem ze dne 13. 9. 2017, č.j. 9 Ad 4/2015-63 zamítnuta. Následně na základě žalobcem podané kasační stížnosti vydal Nejvyšší správní soud rozsudek ze dne 6. 12. 2019, č.j. 3 As 313/2017-36, kterým předchozí rozhodnutí Městského soudu zrušil, žalobu odmítl a věc postoupil k vyřízení žalované. V odůvodnění konstatoval, že žalobou bylo napadeno rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o obnovu řízení. Dále dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení obnovy řízení je v daném případě přípustné. Veden nesprávným poučením o opravných prostředcích, podal žalobce proti rozhodnutí nikoliv odvolání, ale žalobu. Proto byly naplněny podmínky pro postup dle § 46 odst. 5 s.ř.s., tj. odmítnutí žaloby a její postoupení příslušnému správnímu orgánu jakožto odvolání.
17. Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2020 Shromáždění delegátů žalovaného podání žalobce označené jako žaloba proti rozhodnutí č. R 1406-12 ze dne 20. 11. 2014 zamítlo. Shromáždění delegátů žalovaného dospělo k závěru, že žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí subjektivní lhůty 3 měsíců, v odvolacím řízení nepředložil žádné nové skutečnosti ani nenavrhoval provedení nových důkazů obnovy, tedy že nevyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, nebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými ani nebylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení.

Posouzení věci soudem

18. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).
19. Dle § 100 odst. 1 spr.ř. řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže
 - a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

20. Dle § 100 odst. 2 spr.ř. účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
21. Soud v první řadě považuje za potřebné zdůraznit, že žaloba směřuje proti rozhodnutí shromáždění delegátů České komory autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě ze dne 15. 10. 2020, kterým bylo rozhodnuto o podání žalobce ze dne 2. 2. 2015, které bylo posouzeno jako odvolání proti rozhodnutí představenstva komory ze dne 20. 11. 2014, kterým bylo rozhodnuto o nepřipuštění obnovy řízení ve věci pozastavení udělené autorizace tak, že toto podání (odvolání) zamítlo.
22. Z obsahu podané žaloby je přitom zřejmé, že převážná část argumentace a námitek žalobce směřuje proti rozhodnutí u představenstva komory ze dne 21. 11. 2013 číslo R1305-4, kterým byla žalobci pozastavena udělená autorizace do přezkoušení odborné způsobilosti. Žalobce v podané žalobě namítá nedostatečné odůvodnění tohoto rozhodnutí, nesprávné poučení, porušení procesních práv žalobce a namítá, že by se soud měl zabývat otázkou, zda rozhodnutí o pozastavení autorizace žalobce ze dne 21. 11. 2013 číslo R1305-4 není rozhodnutím nicotným.
23. K těmto námitkám soud uvádí, že pro to, aby se soud jimi mohl zabývat, muselo by být toto rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013 předmětem přezkumu. Tak tomu však v dané věci není. Z tohoto důvodu se soud nezabýval námitkami, které směřují proti rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013, nemohl se zabývat ani otázkou nicotnosti tohoto rozhodnutí, neboť nicotnost rozhodnutí lze vyslovit pouze ve vztahu k takovému rozhodnutí správního orgánu, které je v té které konkrétní věci napadeno žalobou. Soudu nepřísluší posuzovat nicotnost takového rozhodnutí, které není předmětem jeho přezkumu.
24. Pro úplnost soud uvádí, že rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013 nelze považovat ani za podkladové rozhodnutí, jehož přezkum by umožňovalo ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze přezkoumat úkon správního orgánu, který je závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí za předpokladu, že zákon neumožňuje žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. V daném případě rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013 je zcela samostatným rozhodnutím, jehož přezkum není vyloučen a nic nebránilo žalobci, aby se, obdobně jako v řízení o obnově, domáhal přezkumu rozhodnutí soudem, který by rámci takového řízení mohl vypořádat námitky žalobce k tomuto rozhodnutí.
25. Současně je vhodné konstatovat, že předmětem podané žaloby není ani rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2020 R2002-11, které zmiňuje žalobce v podané žalobě. Proto ani tímto rozhodnutím se soud nezabýval.
26. Pokud jde o námitky ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, je nutno konstatovat, že žaloba představuje v podstatě rekapitulaci správního řízení a námitky, které lze dovodit z textu podané žaloby byly, uplatněny ve zcela obecné poloze.

27. Žalobce v žalobě namítal, že každé, správnímu orgánu později došlé, důkazy musí být považovány za důvod pro obnovu řízení, neboť žalobci fakticky v řízení nebylo umožněno předložit jakékoliv důkazy, na jejichž základě by bylo možno rozhodnout o pozastavení autorizace. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z výše uvedeného ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu vyplývá, že účelem obnovy řízení je případná náprava skutkových nesprávností, ke kterým došlo proto, že zde byly skutečnosti či důkazy, které sice v době původního řízení existovaly, byly však účastníku řízení neznámé a účastník je nemohl v původním řízení uplatnit, po případě je zjištěno, že provedené důkazy byly důkazy nepravdivými. Za nové skutečnosti nebo důkazy je nutno považovat pouze takové skutečnosti či důkazy, které existovaly již v době původního rozhodování, ale vyšly najevo až po ukončení původního řízení před a ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, proto je nemohl v řízení uplatnit. Za novou skutečnost je tedy nutno považovat pouze takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení a objektivně ji účastník řízení nemohl znát nebo ji nemohl uplatnit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010 sp. zn. 6 As 39/2009, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011 sp. zn. 8 As 18/2010, dostupné na www.nssoud.cz).
28. Je tedy zřejmé, že důvodem pro obnovu řízení je zjištění o tom, že vyšla najevo nová skutečnost, jejíž „novost“ spočívá v tom, že přes svou předchozí existenci, jež v době původního řízení nebyla účastníku známa, proto ji účastník řízení nemohl bez zavinění v původním řízení uplatnit. Žádné takové konkrétní skutečnosti žalobce v podané žalobě netvrdí. Pouze obecně uvádí, že disponuje řadou důkazů, které mohly mít vliv na původní rozhodnutí
29. Žalobce netvrdí ani nepravdivost důkazu, který vedl k vydání původního rozhodnutí o pozastavení činnosti. Za tento důkaz je nutno považovat bylo sdělení dozorčí rady ze dne 17. 10. 2013, ve kterém byla konstatována kontrola deníku žalobce ze dne 12. 9. 2012 s tím, že v něm byly zjištěny pouze dva záznamy, a to z 12. 12. 1997 a poslední z června 1998. Z toho dozorčí rada dospěla k závěru, že žalobce po dobu více než 5 let nevykonával činnost, pro kterou mu autorizace byla udělena. Žalobce žádné konkrétní skutečnosti o nepravdivosti toho neuvádí, obecné tvrzení o tom, že žalobce disponuje důkazy, nelze považovat za dostatečné. V této souvislosti považuje soud za potřebné zopakovat, že původní rozhodnutí, tedy rozhodnutí z 21. 11. 2013, není předmětem řízení v této věci. Proto se soud blíže nezabýval otázkou, zda byly či nebyly splněny podmínky, proto, aby bylo rozhodnutí z 21. 11. 2013 vydáno.
30. K tomu, co bylo výše uvedeno, soud poukazuje na to, že ani podmět žalobce ze dne 13. 10. 2014, neobsahoval žádná konkrétní tvrzení a konkrétní skutečnosti, ze kterých bylo možno usoudit naplnění podmínek uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
31. Žalobce v podané žalobě projevil nesouhlas s odůvodněním napadeného rozhodnutí s tím, že úvahy o tom, že nepodal návrh na obnovu řízení včas, jsou bezpředmětné. Poukázal na možnost nahlédnout do spisu dne 2. 7. 2014 a následně až 26. 1. 2015, kdy spis byl podstatně obsáhlejší, než listiny, které mu byly předloženy v červenci 2014.
32. K této námitce soud uvádí, že odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí ze dne 20. 11. 2014 o „nepřipuštění“ obnovy obecně uvádí, že žádost o obnovu řízení byla podána po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty. Ani z jednoho rozhodnutí však není patrné, z jakých konkrétních údajů správní orgán vycházel, není zřejmé, kdy dle názoru žalovaného, resp. prvostupňového správního orgánu počala subjektivní tříměsíční lhůta

běžet, není zřejmé ani to, kdy mělo dojít k jejímu uplynutí. V tomto směru je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něho není patrné, na základě kterých konkrétních skutečností byl žalovaným uvedený závěr učiněn, není zřejmé, jakou skutečnost považoval žalovaný správní orgán za skutečnost, od níž se odvíjí běh subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení. Jak již bylo uvedeno, žádné konkrétní skutečnosti nejsou uvedeny ani v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce v žalobě uvádí data, kdy mu bylo umožněno seznámit se s obsahem spisového materiálu, soud by v případě, kdy by posuzoval včasnost podání návrhu na obnovu řízení s přihlédnutím k těmto údajům žalobce, zcela nahrazoval činnost správních orgánů, což správnímu soudu přísluší.

33. Žalobce v podané žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobce, která byla uvedena v jeho podání ze dne 2. 2. 2015 (odvolání), a to s námitkou absence s plněním zákonné povinnosti podle § 37 odst. 3 správního řádu. Této námitce nutno přisvědčit, když je zřejmé, že v podání ze dne 2. 2. 2015 žalobce tuto námitku uplatnil. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal.
34. Ze všech výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobce je z části důvodná, proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst.4 s.ř.s.). Na žalovaném bude, aby se jednak vypořádal se všemi námitkami, které žalobce uvedl ve svém podání ze dne 2. 2. 2015, které je posuzováno jako odvolání a odůvodnil s uvedením konkrétních skutečností závěr o tom, zda návrh žalobcem na obnovu řízení byl či nebyl podán v rámci běhu 3 měsíční subjektivní lhůty, když dodržení tříleté objektivní lhůty není zpochybňováno. Podle § 76 odst.1 písm.a) s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
35. Pokud jde o repliku žalobce, je zřejmé, že námitky zde uvedené opět směřují proti původnímu rozhodnutí, proti rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013 číslo R1305-4, které není předmětem tohoto řízení.
36. Pro úplnost k námitce o tom, že rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013 nikdy nenabylo právní moci, protože obsahovalo vadné poučení o nepřípustnosti opravného prostředku, soud uvádí, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že řízení o obnově je podmíněno tím, že jde o řízení ve vztahu k pravomocnému rozhodnutí ve věci a právní moc původního rozhodnutí je nutnou podmínkou pro to, aby mohlo být vůbec uvažováno o obnově řízení, že se zabýval otázkou právní moci původního rozhodnutí ze dne 21.11.2013, byť jde o námitku, která byla uplatněna po lhůtě pro podání žaloby. Na situaci nesprávného poučení o možnosti podat řádný opravný prostředek pamatuje správní řád, který v ustanovení § 83 odst. 2 stanoví, že v případě nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 správního řádu (poučení o možnosti podat odvolání) lze odvolání podat nejpozději ve lhůtě do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. To znamená, že v případě, byl-li by učiněn závěr o tom, že rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013 obsahovalo chybné poučení o přípustnosti řádného opravného prostředku (toto rozhodnutí, jak již bylo uvedeno, není předmětem řízení v této věci, proto se jím soud nemohl zabývat) běžela 90denní lhůta pro podání odvolání. Tato lhůta zcela nepochybně již uplynula. Nejpozději uplynutím této 90denní lhůty nastala právní moc rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů v řízení přísluší. Náklady řízení

představují, 3 000 Kč poplatek zaplacený z podané žaloby a odměnu za zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby - § 7, § 9, § 11 Vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) po 300 Kč, 2 x režijní paušál po 300 Kč, odměna za zastoupení představuje částku 6 800 Kč, když zástupce žalobce nedoložil doklad o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Soud neshledal za účelným úkon spočívající v podané replice, když tento úkon nebyl učiněn k výzvě soudu a neobsahoval žádné rozhodné skutečnosti ve vztahu žalobou napadenému rozhodnutí, neboť argumentace směřovala k původnímu rozhodnutí ze dne 21. 11. 2013.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11.srpna 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu